

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

J. M., narozena X
bytem X
zastoupená JUDr. Hugem Körblem, advokátem,
se sídlem Hybernská 1007/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému

Ministerstvo vnitra
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o udělení státního občanství

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se svou žalobou ze dne 22. 3. 2025, podanou prostřednictvím právního zástupce, domáhala ochrany proti nečinnosti správního orgánu podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a to zejména z důvodu, aby se domohla posouzení ústavnosti nové právní úpravy udělování státního občanství České republiky státním občanům Ruské federace, obsažené v zákoně č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „Lex Ukrajina“), která nabyla účinnosti dne 11. 2. 2025.
2. Žádost o udělení státního občanství České republiky žalobkyně podala dne 20. 2. 2024 prostřednictvím Úřadu městské části Praha 13. Tato žádost byla odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra - jakožto správnímu orgánu I. stupně - doručena dne 14. 3. 2024.
3. Dne 21. 2. 2025 podala žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle ust. § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.
4. Ministr vnitra rozhodl o žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti usnesením č. j. MV-38862-2/SO-2025 ze dne 13. 3. 2025 tak, že žádosti podle ust. § 80 odst. 6 správního řádu nevyhověl, neboť podle ust. § 7y odst. 1 Lex Ukrajina platí, že: *„Řízení o žádosti o udělení státního občanství České republiky, kterou podá státní občan Ruské federace nebo která je podána za státního občana Ruské federace staršího 15 let, se přeruší dnem následujícím po dni, kdy je žádost doručena Ministerstvu vnitra postupem podle § 21 odst. 1 zákona o státním občanství České republiky.“*

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. V žalobě žalobkyně uvádí, že dne 20. 2. 2024 podala žádost o udělení českého státního občanství, která byla doručena Ministerstvu vnitra 14. 3. 2024. Podle zákona o státním občanství má být o žádosti rozhodnuto do 180 dnů. Vzhledem k tomu, že rozhodnuto nebylo, žalobkyně podala žádost o opatření proti nečinnosti.
6. Žalobkyně sama uvádí, že si byla vědoma, že podle § 7y Lex Ukrajina, který se vztahuje na občany Ruské federace, se řízení o žádosti automaticky přerušuje. S touto právní úpravou nesouhlasí a považuje ji za protiústavní. Proto podala žádost o opatření proti nečinnosti s cílem otevřít cestu k přezkumu ústavnosti tohoto ustanovení.
7. Dle očekávání žalovaný její žádosti nevyhověl. Žalobkyně si je vědoma, že ministerstvo jedná v souladu s platným zákonem, ale přesto podává žalobu na nečinnost a zároveň ústavní stížnost, neb nemá jistotu, že soud sám podá návrh na zrušení sporného ustanovení podle čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR.
8. V první řadě žalobkyně namítá, že nečinnost žalovaného Ministerstva vnitra není v souladu se zákonem, protože nebylo vydáno samostatné usnesení o přerušení řízení, jak to vyžaduje ust. § 64 správního řádu. Podle ní totiž § 7y zákona Lex Ukrajina neříká, že se řízení přerušuje automaticky ze zákona, ale pouze že „se přeruší“, což by mělo znamenat, že je třeba formální rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

9. Dále namítá, že přerušení řízení je v rozporu se zásadou jednotného občanství v rodině a se zásadou, že doba potřebná k udělení občanství nesmí přesáhnout 10 let, což jsou základní principy zákona o českém občanství.
10. Žalobkyně dále zpochybňuje samotnou ústavnost ustanovení § 7y Lex Ukrajina, jakož i celé části této právní úpravy, která se týká podmínek pro nabývání českého státního občanství občany Ruské federace. Uvádí, že na problematičnost této úpravy upozorňovala již během legislativního procesu značná část odborné veřejnosti, a to jak v Poslanecké sněmovně, tak v Senátu při projednávání tzv. Lex Ukrajina VII.
11. Podle žalobkyně jsou ustanovení § 7x a § 7y Lex Ukrajina a přechodná ustanovení k těmto paragrafům v rozporu s jejími ústavně zaručenými právy, zejména právem na spravedlivý proces a právní ochranu podle čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále namítá, že tato právní úprava porušuje principy právního státu zakotvené v čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky, neboť ji jako ruskou občanku paušálně a na neurčitou dobu vylučuje z možnosti nabýt české státní občanství.
12. Žalobkyně rovněž poukazuje na zásah do svého rodinného a soukromého života, čímž dochází k porušení čl. 10 odst. 2 Listiny a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv. Nemožnost získat občanství podle ní ohrožuje i její dobrou pověst, což je v rozporu s čl. 10 odst. 1 Listiny. Dále uvádí, že v důsledku nenabytí občanství přichází o určité výhody, které jsou vyhrazeny českým občanům a které oprávněně očekávala. Tím je podle ní dotčena její lidská důstojnost (čl. 1 Listiny), rovnost v právech (čl. 3 odst. 1 Listiny) a dochází k diskriminaci ve smyslu čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o státním občanství.
13. Nakonec žalobkyně namítá, že Česká republika porušuje svou mezinárodní povinnost podle čl. 6 této úmluvy, která jí ukládá usnadnit nabývání občanství určitým kategoriím cizinců. Sama žalobkyně přitom žije v České republice již přibližně 12 let a podle jejího názoru do této kategorie spadá.
14. Co se týče konkrétnějších námitek, žalobkyně dále namítá, že ustanovení § 7x a § 7y Lex Ukrajina byla přijata jako tzv. přílepek k jinému zákonu, konkrétně v rámci tzv. Lex Ukrajina VII, a z tohoto důvodu by měla být Ústavním soudem zrušena. Podle žalobkyně se jedná o pozměňovací návrh, který neměl úzký vztah k původnímu návrhu zákona, ani k jeho účelu či obsahu, a jeho přijetí nebylo podloženo širokým konsenzem v Poslanecké sněmovně.
15. Tento způsob legislativního postupu podle ní vedl k nekvalitní právní úpravě, což se projevuje zejména v nejasnosti samotného znění § 7x, § 7y a přechodných ustanovení. Ačkoli bylo veřejně prezentováno, že se pouze přidává podmínka pozbytí ruského občanství na omezenou dobu – tedy do konce války na Ukrajině nebo do normalizace česko-ruských vztahů – samotné znění zákona stanoví, že se řízení přerušují až do pozbytí účinnosti § 2 zákona č. 65/2022 Sb., tedy do ukončení poskytování dočasné ochrany uprchlíkům z Ukrajiny, což je fakticky vázáno na konec válečného konfliktu.
16. Žalobkyně poukazuje na to, že i mezi zákonodárci panovalo během schvalování nejasné porozumění tomu, co přesně bylo přijímáno. Někteří poslanci podle ní rozuměli nové úpravě tak, jak ji prezentoval její autor – tedy jako dočasné opatření – avšak schválené znění zákona tomu neodpovídá.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

17. Z těchto důvodů žalobkyně tvrdí, že ustanovení § 7x a § 7y byla přijata v rozporu s legislativními pravidly jako zakázaný přílepek, a že se v jejich přijetí projevila všechna negativa, která Ústavní soud s tímto legislativním postupem tradičně spojuje. Svůj názor opírá i o rozpravy a dokumenty z projednávání zákona v Poslanecké sněmovně a Senátu.
18. Žalobkyně má též za to, že v případě ustanovení § 7x a § 7y Lex Ukrajina a přechodného ustanovení k nim se jedná o retroaktivní právní úpravu a že paušální nastavení nových podmínek pro celou určitou kategorii cizinců podle jejich státního občanství, tedy pro všechny ruské státní občany, je diskriminační.
19. Též podmínku pozbytí ruského státního občanství považuje žalobkyně za nerealistickou a její splnění za nemožné. Upozorňuje, že právě kvůli této komplikaci byl navržen pozměňovací návrh, který by umožnil nahradit doklad o pozbytí občanství prokázáním, že žadatel projevil vůli ruské občanství ztratit, ale ruské úřady na tento projev nereagovaly nebo jej zamítly.
20. Jako poslední žalobní námitku žalobkyně krátce zopakovala své přesvědčení, že dle ní sporná úprava je v rozporu se zásadou jednotného občanství v rodině a se zásadou, že doba potřebná k udělení občanství nesmí přesáhnout 10 let.
21. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhuje, aby soud vydal rozsudek, jímž žalovaného zaváže, aby ve lhůtě 10 dnů od právní moci rozsudku vydal rozhodnutí o žádosti žalobkyně o nabytí českého státního občanství udělením.
22. Žalovaný se k jednotlivým žalobním námitkám vyjádřil takto:
23. Pokud jde o námitku týkající se přerušení řízení *ex lege*, uvádí žalovaný, že dne 10. 2. 2025 byl ve Sbírce zákonů vyhlášen zákon č. 24/2025 Sb., který novelizoval Lex Ukrajina. V návaznosti na tuto novelu, konkrétně podle § 7y odst. 1 Lex Ukrajina ve spojení s přechodným ustanovením čl. II zákona č. 24/2025 Sb., dochází k automatickému přerušení řízení o žádostech o udělení českého státního občanství podaných občany Ruské federace, pokud byly doručeny Ministerstvu vnitra do 10. 2. 2025 a dosud o nich nebylo rozhodnuto.
24. Toto přerušení řízení nastává *ex lege*, tedy přímo ze zákona, bez nutnosti vydání samostatného usnesení podle § 64 správního řádu. Zákon výslovně stanoví okamžik, kdy k přerušení dochází – dnem následujícím po doručení žádosti Ministerstvu vnitra. Tím je vyloučena diskrece správního orgánu a není třeba jeho aktivního zásahu.
25. Rozdíl v konstrukci přerušení řízení je patrný při srovnání s § 7x odst. 3 téhož zákona, kde je uvedeno, že „*Ministerstvo vnitra řízení přerušit*“, což vyžaduje aktivní úkon. Naproti tomu § 7y odst. 1 používá formulaci „*se přerušit*“, což naznačuje automatické, zákonem předvídané přerušení bez zásahu úřadu. Z právního řádu lze citovat obdobné případy (např. v občanském zákoníku § 1093 nebo § 2801 odst. 1).
26. Pokud jde o otázku případné diskriminace, žalovaný ve svém vyjádření zdůrazňuje, že bezpečnostní zájmy České republiky v oblasti státního občanství byly opakovaně uznány Ústavním soudem, například v nálezech sp. zn. Pl. ÚS 5/16 a Pl. ÚS 39/17. V tomto kontextu považuje ustanovení § 7x a § 7y Lex Ukrajina za legitimní nástroj ochrany bezpečnosti státu, neboť výslovně stanoví případy, kdy není možné udělit české občanství osobám s ruským státním občanstvím, a to zejména kvůli rizikům spojeným s dvojím občanstvím v době mezinárodního konfliktu. Zákon přitom podle žalovaného není absolutní, ale obsahuje výjimky – například pro azylanty nebo osoby s významným

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

přínosem pro Českou republiku. Tyto výjimky umožňují zohlednit individuální okolnosti a přispívají k vyváženosti právní úpravy.

27. Dále žalovaný uvádí, že přechodná ustanovení, která určují, že se i řízení zahájená před účinností nové právní úpravy dokončí podle nového zákona, jsou v právním řádu běžná a nejsou retroaktivní ve smyslu zásahu do nabytých práv. V daném případě totiž žalobkyně české občanství dosud nenabyla, a tudíž jí žádné právo odebráno nebylo. Ústavní soud podle žalovaného připouští zásah do principu právní jistoty, pokud je odůvodněn ochranou jiného veřejného zájmu – zde bezpečnosti státu.
28. Žalovaný rovněž odmítá, že by právní úprava byla diskriminační. Právo žádat o občanství zůstává zachováno a zákon stanoví pouze podmínky, za kterých může být žádosti vyhověno. Odlišné podmínky pro různé skupiny žadatelů (např. občany EU) nejsou podle něj diskriminační, ale běžnou součástí právní úpravy.
29. V souvislosti s požadavkem na pozbytí ruského občanství žalovaný uvádí, že tento požadavek není nový – v minulosti byl v českém právu běžný. Navíc podle informací správního orgánu lze i dnes pozbytí ruského občanství vyřídit prostřednictvím zastupitelských úřadů v zahraničí, bez nutnosti osobní přítomnosti v Rusku. Tím se podle něj minimalizuje riziko perzekuce nebo nucené mobilizace.
30. Co se týče námítky žalobkyně stran tzv. přílepku, žalovaný se ve svém vyjádření odvolává na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 41/23 ze dne 4. 12. 2024, který stanoví kritéria pro posuzování tzv. legislativních přílepků. Na základě těchto kritérií tvrdí, že pozměňovací návrh obsahující ustanovení § 7x a § 7y Lex Ukrajina nelze považovat za nepřipustný přílepek. Argumentuje tím, že návrh zákona se týkal opatření v reakci na ruskou agresi proti Ukrajině, a přestože se primárně zaměřoval na pobytový status uprchlíků, zahrnutí dalších souvisejících témat – včetně státoobčanské agendy – bylo legitimní a odpovídalo účelu zákona.
31. Žalovaný uvádí, že Lex Ukrajina byl již dříve rozšiřován o další praktická opatření, a že pozměňovací návrh nebyl obsahově ani účelově v rozporu s původním vládním návrhem. Navíc byl návrh podroben důkladné parlamentní rozpravě a měl podporu vládní koalice i ministra vnitra, čímž nebyla narušena možnost řádného projednání ani právo vlády se k návrhu vyjádřit.
32. K otázce retroaktivity a diskriminace žalovaný opakuje, že přechodná ustanovení jsou v právním řádu běžná a že v tomto případě nedochází k zásahu do nabytých práv, protože žalobkyně občanství dosud nezískala. Odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, která připouští zásah do právní jistoty, pokud je odůvodněn ochranou jiného veřejného zájmu – zde bezpečnosti státu.
33. Závěrem žalovaný konstatuje, že účel i obsah pozměňovacího návrhu odpovídají účelu celého zákona, a že legislativní proces proběhl v souladu s jednacím řádem Poslanecké sněmovny. Vzhledem k tomu, že důvody pro přerušení řízení stále trvají, nelze v řízení pokračovat, dokud nepominou právní důvody pro poskytování dočasné ochrany uprchlíkům z Ukrajiny. Poté bude řízení obnoveno podle správního řádu.
34. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

III. Posouzení žaloby

35. Žaloba byla městskému soudu doručena 15. 6. 2023, a byla tedy podána v zákonem stanovené lhůtě jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta, již měl správní orgán k vydání rozhodnutí, pročez se žalobkyně dle svého přesvědčení neúspěšně domáhala ochrany u nadřízeného správního orgánu. Městský soud v Praze v rozsahu žalobních bodů přezkoumal postup správního orgánu, přičemž podle ust. § 81 odst. 1 soudního řádu správního vycházel ze skutkového stavu, zjištěného v době svého rozhodování.
36. Žaloba není důvodná.
37. Soud o věci uvažil takto:
38. Již z charakteru žaloby je patrné, že žalobkyně předpokládá, že její žaloba bude zamítnuta a nijak se netají s tím, že ustanovení § 7x a § 7y Lex Ukrajina považuje za neústavní, pročez svou věc hodlá dovést před Ústavní soud. To, že žalobkyně hodlá vést strategickou litigaci, ovšem městský soud nijak nezbavuje povinnosti rozhodnout o jejích žalobních námitkách.
39. Podle ust. § 7x odst. 1 Lex Ukrajina „*Z důvodu ochrany bezpečnostních a zahraničně politických zájmů České republiky v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace lze státní občanství České republiky udělit fyzické osobě, která byla ke dni podání žádosti o udělení státního občanství České republiky státním občanem Ruské federace, pokud předloží doklad o pozbytí státního občanství Ruské federace.*“
40. Podle ust. § 7y odst. 1 Lex Ukrajina „*Řízení o žádosti o udělení státního občanství České republiky, kterou podá státní občan Ruské federace nebo která je podána za státního občana Ruské federace staršího 15 let, se přeruší dnem následujícím po dni, kdy je žádost doručena Ministerstvu vnitra postupem podle § 21 odst. 1 zákona o státním občanství České republiky.*“
41. Podle ust. § 7y odst. 2 Lex Ukrajina „*V řízení přerušeném podle odstavce 1 se pokračuje dnem následujícím po dni pozbytí účinnosti ustanovení § 2 tohoto zákona.*“
42. První žalobní námitkou, kterou žalobkyně předestřela, bylo její zpochybnění závěrů žalovaného, že k přerušení řízení o udělení státního občanství nedochází dle § 7y Lex Ukrajina přímo *ex lege*, ale je třeba o tomto přerušení vydat samostatné usnesení. Žalobkyně tedy implicitně namítá, že pokud toto usnesení nebylo vydáno, řízení nadále pokračuje a žalovaný je nečinný.
43. Soud se s touto námitkou neztotožnil.
44. V první řadě je třeba poukázat na fakt (na který ostatně poukazoval již žalovaný), že v textu zákona se přímo uvádí „*řízení... se přeruší*“. Zákon tedy tuto situaci neváže na žádný aktivní krok žalovaného (což by např. označovalo sousloví *ministerstvo přeruší*), ale sám stanovil okamžik, kdy k přerušení řízení dojde, což se tedy stalo přímo ze zákona, *ex lege*.
45. V tomto kontextu lze poukázat na to, že pojem *ex lege* označuje právě právní skutečnost, který, na rozdíl od právního jednání, nevyžaduje pro vznik, zánik či změnu práv či povinností projev lidské vůle, nýbrž tato změna probíhá takříkajíc samovolně, automaticky, pouze na základě toho, že nastaly podmínky uvedené v zákoně.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

46. Závěr žalovaného o fakticky automatickém přerušení žádosti žalobkyně, o čemž není třeba vydávat žádné samostatné usnesení, tak byl správný.
47. Další námitky obsažené v žalobě mají dle soudu spíše charakter ústavní stížnosti. To se týká baterie námitek uvedených v žalobě v části III., jmenovitě v bodech III.A až III.C, kde žalobkyně namítala, že ust. § 7x a § 7y Lex Ukrajina je tzv. přílepek, tedy což samo znamená, že by měl být Ústavním soudem zrušen, dále že citovaná ustanovení Lex Ukrajina představují nepovolenou pravou retroaktivitu právní úpravy, a konečně že paušální nastavení nových podmínek pro všechny ruské občany je diskriminační a odporuje ústavnímu pořádku České republiky.
48. K první z těchto námitek soud uvádí, že takzvaný *přílepek* vskutku představuje podle závěrů Ústavního soudu v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 41/23 porušuje principy právního státu (zákaz zneužití práva, transparentnost, jednoznačnost a racionalitu legislativního procesu), což samo o sobě představuje důvody pro jeho zrušení. To ovšem je až závěr úvah Ústavního soudu, kterým musí předcházet podrobná analýza toho, zda konkrétní právní úprava takovým *přílepkiem* skutečně je.
49. Provést takovou analýzu a dospět k případnému závěru o zrušení konkrétní právní úpravy však je pouze a právě v pravomoci Ústavního soudu. Tedy skutečnost, že žalobkyně určitou právní úpravu považuje na přílepek, rozhodně neznamená, že se skutečně o takový případ jedná. To nezávisí na názoru žalobkyně, ovšem ani soud rozhodující ve věcech správního soudnictví není k takovému úsudku zmocněn.
50. Městský soud proto konstatuje, že se neztotožnil s názorem žalobkyně na to, že by předmětná právní úprava vykazovala vady, typické pro tzv. *přílepek*, a neshledal tedy důvod iniciovat řízení před Ústavním soudem vedoucí k jeho zrušení.
51. Soud rovněž nemá za to, že by ust. § 7x a § 7y Lex Ukrajina představovala pravou retroaktivitu, když shodně se žalovaným má za to, že se jedná o přechodná ustanovení, jež jsou v právním řádu běžná a že v případě žalobkyně nedochází k zásahu do nabytých práv, protože žalobkyně občanství dosud nezískala. I kdyby však tato právní úprava trpěla vytýkanou vadou, je opět pouze v pravomoci Ústavního soudu takovou vadu konstatovat a nevyhovující normy zrušit.
52. Pokud jde o námitku kolektivní diskriminace občanů Ruské federace, ani s tou se soud neztotožnil.
53. Každý stát má nepochybně právo, aby svůj vztah k osobám přicházejícím z jiných států přizpůsobil reálným okolnostem stavu světa. To se týká jak pobytu cizinců na území České republiky, tak tím víc procesu nabývání státního občanství pro cizince, a to právě proto, že s nabytím státního občanství České republiky takové osoby nabývají právního postavení, jež jim umožňuje významně zasahovat do života České republiky v nejširším smyslu slova.
54. Opatření vyplývající z ust. § 7x a § 7y Lex Ukrajina jsou reakcí na jednání Ruské federace, již je žalobkyně stále státní občankou. Agrese vůči Ukrajině představuje naprosto zásadní překročení mezí vztahů mezi státy, a Česká republika v zájmu své bezpečnosti a ochrany svých občanů musela na tuto situaci reagovat. V duchu zásady, že mimořádné situace vyžadují mimořádná opatření pak sáhla k tomu, že pozastavila proces udělování státního občanství osobám – státním občanům Ruské federace.
55. I zde pak soud konstatoval, že posoudit soulad této právní úpravy s ústavním pořádkem České republiky přísluší pouze Ústavnímu soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

56. Obdobný závěr pak městský soud zastává i ohledně námitky pod bodem III.D ohledně komplikované, resp. nemožné podmínky pozbytí ruského občanství.
57. Pokud by totiž tako podmínky byla skutečně objektivně nesplnitelná, představovalo by to podstatnou vadu této legislativy, jež by mohla být důvodem k jejímu zrušení. To by samozřejmě opět příslušelo pouze Ústavnímu soudu, a městský soud by mohl nanejvýš iniciovat příslušné řízení před Ústavním soudem. K podání takového návrhu by však musely existovat dostatečné zřejmé a spolehlivé podklady, jež však tato žalobní námitka neobsahuje – žalobkyně argumentuje vesměs v rovině hypotéz a spekulací.
58. Konečně, pokud jde o námitku pod bodem III.E, i zde nezbývá než poukázat na to, že ust. § 7x a § 7y Lex Ukrajina představují mimořádnou reakci na mimořádnou situaci, což přináší dříve neočekávané a pro účastníky řízení negativní důsledky. Lze jen poukázat na to, že jde o opatření dočasná, byť délku doby jejich účinnosti nelze odhadnout - především však nelze ze strany České republiky ovlivnit skutečnosti, které k těmto opatření vedly.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

59. Městský soud v Praze po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, neboť žalovaný konal v souladu se zákonem, jestliže řízení o udělení státního občanství žalobkyni přerušil; skutečnost, že o žádosti žalobkyně dosud nerozhodl, tedy není nečinností podle ust. § 79 odst. 1 soudního řádu správního. Soud proto žalobu shledal nedůvodnou a podle ust. § 81 odst. 3 soudního řádu správního ji zamítl.
60. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. května 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.